

У чужих дзеркалах відбивається наше небо

Ігор Павлюк

У чужих дзеркалах відбивається наше небо.
Той, кому трохи важче, співає думу.
Той, кому більше, ніж іншим треба,
Просить в Бога середину між болем і сумом.

Загубилось село у бігах до європ-америк.
Тільки юні хрести замість крил із-за плеч тремтять.
Дні проходять пусті по пісках — як колись піонери
Разом з вчителем мов чужоземних, що зна їхню мать.

Легше вмерти тепер, аніж якимось не вдома жити —
Чистим покручем, що пнеться, преться в липкі пани.
Але білим по білому генами треба вчитись,
Щоб ні піни, ні блиску, а просто —
Мов зняти з живої струни.

Старосвітські пісні про болюче цвітіння яблунь
Нас примушують думати: хто ми, куди й кому.
От би волю дали, а тоді вже, оді вже я би!..
Ну дали.
Але ж воля для сильних
І тих, що зазнали мук.

А так: доля козацька — горбата турецька шабля,
Що — мов усміх дитини, коли не була в крові...
А коли согрішила, то як вже, то де вже, що бля?
Людський світ і без неї стоятиме на голові.

Доки виссе усе...
Доки стане й зітхне на зорі
Той останній поет, хто відчує, що все не так...
Дуже-дуже важливе, сумне, просте і прозоре
Раз відкриється вербам
Й навіки замкне уста.